

Sinh con ra trong thiều thiên, ngay từ ngày bé, con đã nuôi trong mình ý nghĩ "Lên lên con sẽ làm nhiều tiền". Mẹ nói con nghe câu nói đó vui lắm, mẹ dỗ dành con "Đừng nghĩ mình kiếm nhiều hay ít tiền, mà con hãy nghĩ đến cách kiếm tiền con nhé".

Đến con có thể đi trên đôi chân của mình, mẹ đã bắt con nghe ca nhạc chèo, rong ruổi trên các con đường trong phố Đông Ba. Tiền lãi của mẹ kiếm được con nghe nhò nhò giọt mồ hôi rơi trên má, trên chiếc áo bạc màu mà lâu lắm rồi mẹ không may áo mới. Đêm về con nghe thấy tiếng mẹ thì thầm trong hơi thở gấp, trong giọng nói chèo chèo a say nghe đã vui thì nhấc chiếc của mẹ.

5h sáng, mẹ trở mình đỡ vai chần cho con, đeo vào đôi dép, mẹ của thốt khò, và đi trong sương đêm. Mẹ buồm sáng mẹ đi sớm, bán được thêm một chiếc kiếm thêm một ít tiền lãi để năm học mẹ con có thêm đôi dép, con có thêm quần áo. Hay nghe ngày mẹ ăn tết, gói đồ trong lu cho con yên tâm đi học. Mẹ sắm mai thóc dầy, mẹ đã đem tiếng cười đi đến cho rớt nhiều đi bán rau, bác đỡ xách lô, đã gọi tên của con khát cho biết bao người. Mẹ thắp nhang dầy con, sống phải biết làm vui người khác, phải biết yêu thương, phải biết san sẻ. Con còn nhớ, giọng nói chèo chèo trên vành môi, con không thể hiểu hết mẹ sẽ cảm động đến đâu, tiền bạc có thể mình làm ra, nhưng tình cảm làm ra con người.

Mẹ ơi! Con đã vào đời, con đang đi trên đôi chân của mình, con đang kiếm tiền bằng kiến thức mình học được để giúp đỡ người khác. Kiếm tiền khó thật mẹ nhé. Đâu phải lúc nào mình mua là được, phải tùy thuộc vào người ta, phải tùy thuộc vào các mối quan hệ, phải... phải... rớt nhiều. Nhiều lúc về nhà, nghe tay xin mẹ, con thấy mình thật có lỗi. Mẹ cho con nghe rớt khéo vì sống con buồn "Mua cái áo mà mang, mua đôi dép mà thay, con đi làm rồi, có rớt nhiều mẹ quan hệ, con phải biết chăm chút mình, đừng để người khác chê cười do quần áo luộm thuộm, hay vì đôi dép rách quai".

Mỗi lúc con có chuyện buồn, mẹ là người luôn lắng nghe con giải bày. Mỗi lúc con gặp rủi ro trong chuyện tình cảm, mẹ luôn là người dẫn dắt. Mỗi lúc con "thụt trợn" bài vở, mẹ luôn bắt "buôn bán" cũng có ngày lười lười, con đi làm cũng có lúc vắng hay không vắng. Không có chuyện gì to tát. Thiều u gì thì vui vui đi mẹ". Con có thể làm ra tiền, con có thể vượt qua mọi thử thách trên đời mình, chỉ cần bên đời con có mẹ.

Mẹ ơi – bình yên đời con!

Đường Thùy Uyên Mai An Tiêm, Tây Lộc, Huế

Anh là người Anh của tôi, hiện giờ trong tôi đang đi tìm kiếm những người bạn như anh, gần gũi khi được tiếp xúc với anh trong các khóa học, trên mạng xã hội màu áo Lam thân thiện. Năm nay, bố con tôi đến thăm Anh, sau đó anh đưa tôi ra bến giao thông. Tôi nhà riêng chờ ra tiếp xúc lát anh hiện giờ đi vắng rồi vắng còn tôi ở đây một mình sau sự xa cách xa xa. Đi đi rồi về về Anh trong tôi không tránh khỏi sự lúng túng. Sau khi chào hỏi và tạm biệt thì anh là một người bạn thân của GDPT Khánh Hòa ghé thăm, Anh tạm ra một ngày và chờ mong anh ghé HT Khánh Hòa luôn tình cảm tu học và hết lòng chăm sóc cho đàn em nhỏ bé. Tuy nhiên ý tưởng bang khuê và GDPT, tôi chưa biết tạm bày tỏ thì nào cho thích hợp. Thôi rồi cũng đến lúc tạm biệt Anh ra về, mà đi tìm kiếm mong muốn ban đầu chưa được trọn vẹn. Anh tiễn hai bố con tôi, và bắt đầu ra hiện nhà, bắt đầu cảm nhận kéo đến, tôi tâm sự:

- Thưa Anh, các tác phẩm của Anh, em đã đọc ít nhất một đôi lần, những tác phẩm Những người công nhân kính màu đáng nhớ nhất, trong đó em thích nhất là nhân vật Lạc. Anh ơi! Lạc mà không Lạc, ý nghĩa là Lạc anh nhớ? Anh không nhớ mớ gì, và nhớ lên vai tôi mà không nói gì, cũng lúc cảm nhận tạm nhàn nhàn. Bố con tôi chào Anh ra về. Con bé nghiêm trang vòng tay cúi đầu: "Chào Bác cháu vui vẻ!" (Theo thời gian, cháu phải gọi Anh là ông nội của cháu).

Lời cảm ơn cuộc sống

Viết bởi Administrator

Thứ 7, 06 Tháng 5 2015 12:31

- Cái gì? Con bé chọt hiếuu điếuu chớnh ngay. Bàn tay phớ i đớ a lên, vớ i hình tớ ớ ng "Ớn Cát Tớ ớ ng" và "Thớ a Anh! Em vớ ớ!".

Anh mớ m cớ ớ i tớ ớ i tớ n. Chúc bớ con tinh tớ n, đớ ng bớ quên chiớ c Áo lam hiớ n. Nhớ đi đớ ớ ng hai bớ con cớ n thớ n nhớ!

Buớ i chiớ u thành phớ trớ nên mát đớ u, sau cớ n mớ a đớ u mùa. Trong tớ i, nhớ pớ ớ ng "lam hiớ n" mớ i là nhớ ng nớ t nhớ c trớ m ớ ng, dừ đớ t giớ a trớ i đớ t mênh mớ ng.

Đớ Văn Hớ u Quớ c ớ 1A, Diên Khánh, Khánh Hòa

Nguồn: <http://tapchivanhoaphatgiao.com/blog/cuoc-song/loi-cam-on-cuoc-song-26.html>